

tilladt; jeg veed nemlig ikke hvad Nytte dette Ord „ubetinget“ gjør; naar der staaer, at Mageffikse er tilladt, forekommer det mig at være tilstrækkeligt. Naar der derimod staaer „ubetinget,“ saa kunde det lede til den Formodning, at det uden videre og uden at iagttage de Regler, som Lovforslaget iøvrigt foreskriver, skulde være tilladt, at Magelag fandt Sted, men det strider mod de senere Paragrapher, hvor det er udtrykkelig bestemt, hvilket ogsaa er nødvendigt, at der angaaende et saadant Mageffikse skal gjøres Indberetning til Indenrigsministeriet, og jeg troer derfor, det vilde være rigtigst, at det Ord „ubetinget“ udgik, fordi det efter min Mening ikke gjør nogen Nytte, men kun kan afstedkomme Forvirring.

At § 11 udgaaer, det vil sige, at de Tilfælde, hvori Bevilling vilde være nødvendig, samles i en Slutningsparagraph, kan jeg aldeles ikke have Noget at indvende imod. Jeg maa derved kun bemærke, at ved Lovudkastets § 11 er det overladt Indenrigsministeriet, i flere Tilfælde, ved Bevilling at gjøre Undtagelse fra Udstyknings-Loven, end Udvalget har foreslaaet. Jeg har troet det var rigtigst, at man i denne Sag, hvor alle Bestemmelser ere saa vilkaarlige, og i mange Tilfælde kunne være høist bebyrdende for Bedkommende, ikke indskrænke Bevillingsretten saameget, som her er skeet. Men forøvrigt kan jeg, naar jeg betragter Sagen for mit personlige Bedkommende, ikke have Noget derimod; thi der er ingen ubehageligere Forretninger, end at afgjøre, hvorvidt slige Bevillinger skulle meddeles eller ikke, men jeg troer, at det ikke vilde være hensigtsmæssigt at indskrænke Bevillingsretten saameget, som Udvalget har foreslaaet.

Hvad Udvalgets Forslag til § 13 angaaer, kan jeg ikke have Noget at erindre derimod; kun maa jeg, med Hensyn til Redactionen, bemærke, at det forekommer mig, at det kunde give Anledning til nogen Misforstaaelse, naar det hedder: „mindre Skovlodder tør kun afhændes samlede“. Det har nemlig næppe været Udvalgets Mening, at saadanne Skovlodder kun kunde afhændes samlede, men kun at enhver enkelt saadan Lod ikke maatte deles.

Sørensen: Jeg veed vel, at den gjældende Skovlovgivning beskytter Skovene og

gør i visse Henseender Indgreb i Enkeltmands Eiendomsret derover, men naar her ligefrem bestemmes som en ny Paragraph, hvilket jeg har anset for en ny Regel, at kun Udstyknung af sammenhængende Skove maa skee i ikke mindre Lodder end paa 100 Edr. Land, da forekommer denne nye Regel mig at være en meget betydelig Indskrænkning i Eiendomsretten. Den ærede Ordfører anførte, at det var en allerede gjældende Regel, men jeg hørte ikke, at han nævnte, at det var en lovlig Regel, eller at det var Lov, thi i saa Fald behøves der jo heller ikke at være en ny Paragraph i denne Lov desangaaende. Vi behøve jo bare at tænke os det Tilfælde, at f. Ex. en Mand har en Skov, som han deler mellem sine 3 Sønner og burde have Ret til at dele mellem dem, men det kan jo altsaa aabenbart ikke skee, naar han ikke kan give enhver sin Part paa ringere end 100 Edr. Land. Er nu Skoven over de 100 Edr. Land, kan han jo ikke lade sine Sønner faae hver sin Part, uden at der kunde blive 100 Edr. Land Skov til hver af dem; men er hans Skov under 100 Edr. Land, da veed jeg ikke, om det er ham tilladt at udstykke den; det kan ikke sees heraf, men consequent maatte han ikke kunne det. Altsaa hans Sønner maae kun besidde Skoven i Fællesskab, eller ikkun een af dem besidde den; men lad os nu sætte det Tilfælde, at de ikke kunne forenes derom i Fællesskab, lad os antage, at den Ene er et Skovgenie, en skovklog Mand, som vil have sin Part fredet paa forsmæssig Maade; lad den Anden derimod være en heste- og studeklog Mand, som vil have sin Part af Skoven benyttet meest til Græsning for Heste og Stude, og lad den Tredie være et Faare- eller Svinegenie, som, uden just at være et Faarehovede, kunde sige: jeg vil have min Skov blot anvendt til Pleie for Faare og Svineavl, og de maatte jo Alle have lige Ret til at benytte deres Part efter deres bedste Skjøn, men det kunde de ikke ifølge den Indskrænkning, som her foreslaaes; de maae altsaa leve i Splid og Riv for Benyttelsen af denne Skov, som ikke maae udstykses eller deles mellem dem, thi kunde de dele den, saa at Enhver fik sin Part, da kunde de indhegne